

LLIURAMENT DEL III PREMI CONVIURE A CATALUNYA

Palau del Parlament, 18 de maig de 2009

Il·lustre membre de la Mesa del Parlament de Catalunya, senyor diputat, molt honorable senyor Joan Rigol, antics diputats, senyores i senyors, molt bona tarda, siguin benvingudes i benvinguts al Parlament de Catalunya.

Els vull agrair molt sincerament la seva presència aquí, aquesta tarda, per assistir a aquest acte de lliurament del Premi Conviure a Catalunya al millor programa pedagògic que convoca anualment –i per tercer any consecutiu– l'Associació d'Antics Diputats al Parlament de Catalunya.

Permetin-me, però, abans de res, que, tal com he fet en les dues anteriors edicions, comenci aquest acte fent, precisament, un agraïment públic i emotiu a l'Associació d'Antics Diputats per haver renovat, un any més, el seu compromís amb l'educació en valors com el civisme, la solidaritat, la tolerància, el respecte i la diversitat, uns valors, tanmateix, que serveixen per formar bones persones i bons ciutadans, que a la vegada es comprometen i treballen, cadascú des de l'àmbit que sigui, en la construcció de la nostra nació.

(...)

El Parlament de Catalunya ha estat sempre, és i, sobretot, vol continuar essent una institució transparent, oberta a la ciutadania i propera a la societat civil d'aquest país. I ho és perquè segueix una filosofia que mai no ha abandonat, que forma part de la seva essència més fonamental, i que no és altra que la de servir el poble de Catalunya de la millor manera possible.

El Premi Conviure a Catalunya, impulsat per l'Associació d'Antics Diputats al Parlament i que, com ja hem dit diverses vegades, arriba a la tercera edició, penso que entronca justament amb aquesta voluntat de ser permeables a la societat, de relacionar-nos-hi més i millor i, per tant, de promoure el coneixement mutu.

Per això, cada nova edició que es convoca no és un tràmit més, ni de bon tros. És un motiu de satisfacció i de joia perquè representa un petit però sentit homenatge als centres que impulsen i projecten aquesta cultura, basada en uns principis que són els valors que han perdurat en el decurs de la nostra història. I això, permetin-me que hi insisteixi, té un gran valor.

Per aquest motiu, és lògic que m'afegeixi, amb tot el cor, a les felicitacions que s'han fet als guardonats en aquesta tercera edició –el CEIP Eiximenis, de Girona, el CEIP Terres de Ponent i el Col·legi Sant Ignasi de Sarrià– i els agraeixi no tan sols els seus projectes, sinó la seva participació en aquest acte i les seves paraules.

En cadascun d'aquests tres projectes pedagògics guardonats i reconeguts hi ha el mateix fil conductor: una proposta d'educació en valors per formar persones conscients i responsables que s'impliquin en la vida col·lectiva i participin en la comunitat.

Per tant, de nou, felicitats i gràcies, gràcies i felicitats, per la contribució que esteu fent, des de la base, des dels fonaments, a la construcció i l'enriquiment nacional del nostre país.

“És per l'home que hi ha valors al món”, deia Jean-Paul Sartre, i efectivament és així.

Com molts de vostès ja saben, la cambra impulsa, des de fa uns anys, un projecte educatiu que s'ha batejat amb el nom de “El Parlament a les aules” i que no és altra cosa que l'evolució d'un altre projecte, anterior, pel qual els alumnes dels

centres escolars venien al Parlament. Doncs ara el Parlament també va a les aules.

I què fa el Parlament a les aules? Doncs res més que explicar, intentar explicar i apropar la institució i tot el que l'envolta a les escoles i els instituts de Catalunya.

Doncs bé, a cada centre que anem per mirar de connectar el Parlament amb els estudiants, no em canso de repetir el mateix missatge, adreçat evidentment als joves. I els dic, als joves, que, a més de ser el futur de Catalunya –segur que un futur brillant si fan bé les coses–, són una part molt important del present. I és per aquest motiu que els animo que s'informin, que participin, que s'impliquin, que estudiïn de valent i, per descomptat, que es formin com a grans professionals, però també, i sobretot, els encoratjo que excel·leixin com a bons ciutadans i millors persones, posant en pràctica aquests valors universals que he intentat explicar-los i de què he parlat al llarg de la conferència.

El mot “valor” prové del baix llatí “valor”, de “valere”, que vol dir: “estar sa”, “valer”. Així, i a diferència dels fets, els valors indiquen la manera com volem que sigui el món i la societat, no com el món i la societat són.

Per això, per a qualsevol ens, ja sigui individual o col·lectiu, els valors que valen –i que, per tant, no són fumera ni són quimera– són els que exerceixen de manera satisfactòria la manera de contribuir a la preservació i el desenvolupament d'aquest ens.

A més, els valors fonamentals formen part dels signes d'identitat d'una organització, d'una societat, d'un poble, d'una nació. I si tenim en compte que avui dia ens ha tocat viure un període en què gairebé tothom coincideix que hi ha molts valors en crisi, la tasca de perseverança i persistència de la gent que treballa per tal que no es perdin aquests valors és impagable i digna d'elogi.

El doctor Àngel Castiñeira, director del Departament de Ciències Socials d'ESADE, deia fa poc en una conferència titulada "Observant els valors: una Catalunya en transformació" el següent: "El trànsit de la modernitat a la postmodernitat que vivim actualment ha produït una pèrdua de referència de les institucions tradicionals. L'emergència dels valors tradicionals ha afavorit la crisi actual dels valors col·lectius i un pluralisme moral que ha desplaçat l'hegemonia moral d'una única institució".

Doncs bé, ens cal treballar de valent per recuperar els valors que ens permetin redescobrir la realitat d'aquest món, enfortir el bagatge de les persones per adequar-lo a l'entorn actual, fomentar nous estils de vida positius, engrescadors i en harmonia amb el treball, i totes aquelles activitats emergents amb valor intel·lectual afegit. I si volem una societat cohesionada, que reforci el sentiment de pertinença a la col·lectivitat, cal més que mai educar en l'actitud crítica i activa.

Acabo, i no se'm ocorre cap altra manera de cloure aquest acte que no sigui fent un agraïment a tota la comunitat educativa. A tots ells, a totes elles, els vull manifestar la meva admiració i el meu agraïment. La feina dels professionals del sector educatiu no és fàcil, no sempre es reconeix, no sempre, per desgràcia, es valora com caldria.

L'educació, ja sigui reglada o no, ens fa capaços de crear una societat democràtica i justa, ens ofereix possibilitats d'elecció, de canvi i de transformació social cap al progrés i cap a una societat de més benestar i de més cohesió. És responsabilitat de tothom, evidentment, però la feina els anys d'escolarització és fonamental a l'hora de transmetre aquests valors positius, universals i humanitaris, pel futur del alumnes –i tant!–, però essencialment pel futur del nostre país.

Perquè, i que quedi clar, el país el fem tots i cadascun de nosaltres, i el fem cada dia, amb paraules, amb opinions, amb gestos, amb treball. El país no el fan



PARLAMENT DE CATALUNYA

Ernest Benach i Pascual
President

només els polítics, les administracions o les institucions; el país el fem tots i cadascun de nosaltres, i no tinc cap mena de dubte que els mestres, les mestres, els professors i les professores hi tenen un paper rellevant i fonamental.

Moltes gràcies.